

★ DOK HOLIDEJ ★

351

Frenk Larami

LAŽNA OPTUŽBA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 351

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

DYING GETS YOU NOWHERE

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAĆEŠA

Štampa: 28. VIII 2003.

Tržište: 5. IX 2003.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: JP MAGYAR SZÓ – OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – DYING GETS YOU NOWHERE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

– Zašto se ne poslužiš svojim jezikom dok ga još imaš, matori? – brecnu se razbojnik s nožem u ruci. – Inače će se sve završiti tako što ćeš morati da mi napišeš gde si sakrio svoje blago!

– To ti je pametno, Bo – progundā Džemi Fleg, razbojnikov pajtaš. Onda se okrenu ka starom kopaču zlata i klimnu mu glavom: – Reci nam gde si sakrio zlato i sačuvaćeš svoj jezik, Čentere! Ne možeš poreći da je to poštena nagodba, zar ne?

Kopač zlata Dobi Čenter liznu usne i oseti ukus sopstvene krvi. Oči su mu bile čvrsto zatvorene dok je polako popuštao bol od uboda nožem kroz obraz. Ležao je vezan za primitivno daščano korito blizu njegovog malog šatora, koji je bio podigao na šumotivoj padini. Ležao je u tom položaju više od jednog časa, još od trenutka kada su ga ova dvojica skitnica napali i pod pretnjom revolverom vezali. Naborana koža na grudima bila mu je na više mesta zasečena nožem, a Bo Braun mu je već dotle odsekao i vrh jednog uha i prorezao oba obraza vrhom noža. Uprkos mukama, u Čenteru je još uvek bilo dovoljno volje da se odupire, a oči su mu, kada ih je otvorio, blesnule prkosom.

– Gonite se u pakao! – dobacio je resko svojim mučiteljima.

Bo Braun okrenu nož i udari starca drškom po glavi. Dobi Čenter se onesvestio. Kratkonogi Džemi Fleg ostavi karte, koje je neprekidno mešao u rukama dok je njegov partner obavljao prljavi posao.

– To neće pomoći, Bo – rekao je. – Moraćemo da ga osvestimo pre nego što ponovimo postupak.

Rukavom prljave košulje Braun obriše znoj s čela. Mučiti starog kopača po tako sparnom popodnevju bio je naporan posao. Bo Braun je bio krupnoga rasta, imao je četrdesetak godina, a karakterisali su ga jako iskrivljen i slupan nos i nablizu usađene opasne oči kao u lasice. On i Fleg su se već danima šunjali padinama King Džon Krika i planine Dog Vud tražeći neki laki plen. Očekivali su da će kod starog kopača zlata naći na prilično bogatstvo. Sada međutim Bo Braun, po zanimanju kradljivac stoke, sitan lopov i vešt u mučenju nožem, nije u to više bio siguran.

– Možda ovaj i nema, kao što kaže, skrivenog zlata... a, Džemi?

– Svi oni imaju ponešto sakriveno. Dohvati vodu!

Širokih ramena, nabreklih pod košuljom, Braun se sagnuo da dohvati kofu s vodom. Bio je brat bratu četrdeset kila teži od Flega, ali je od njih dvojice mali razbojnik bio taj koji

je naređivao. Fleg je posedovao ispodprosečnu inteligenciju neukog skitnice, ali je i to bila prilična prednost nad Bo Braunom, koji je imao samo mišiće.

Pljusak hladne vode osvestio je starog kopača i ogavan postupak s nožem ponovo je počeo. Sa izrazom nestrpljenja na životinjski izobličenom licu, Braun je zgrabio starca za kosu, zabacio mu glavu unazad i prineo vrh oštrog noža Čenteru do grla.

– Dosta mi je tvog laganja i zavilavanja, poderana stara vrećo – prosiktao je kroz zube, požutele od duvana. – Ispljuni sve što znaš, ili više nikada ništa nećeš izgovoriti!

– On to zaista misli, Centere – obrati se Fleg blagim glasom starcu i naže se nad njim, zagledavši se u njegove od bola zamučene oči. Pokušao je da bude razložan i ubedljiv. – Slušaj šta ti kažem! Zar je to toliko vredno? Zar malo zlata vredi koliko tvoj život?

Čenter je zurio u Flegove surove oči. Osećao je oštar ubod čelika na grlu. Ali on je bio prekaljen i tvrd kao đon njegove čizme, kakav čovek i mora da bude ako hoće sam da se probija kroz život u ovoj divljoj i negostoljubivoj zemlji. Ali telo ga je bolelo, a nebo nad njim bilo je lepo i jasno plavo... a on nije želeo da umre.

I tako je, konačno, otvorio usta, spreman da im kaže ono što su želeli da doznaju, kad se iz šumarka začu nečiji smiren glas:

– Je li ovo strogo privatni razgovor ili se još neko može pridružiti?

Tri para očiju okrenula su se ka šumarku. Jašući tlom pokrivenim bo-

rovim iglicama, do njih je nečujno prišao jedan konjanik. Sedeo je na konju čija se dlaka presijavala kao baršun. Držanje mu je bilo ležerno. Jednu ruku je naslonio na jabuku sedla, dok mu je druga bila oslonjena na kuk, iznad drške revolvera. Iako je bio u sedlu, videlo se da je dosta visok. Na sebi je imao taman, elegantno skrojen sako od finog štofa i svetle pantalone, a na nogama poluvisoke čizme od sjajnog ševroa. O bedru su mu bili pripasani koltovi s drškama od slonove kosti.

Pogled čeličnoplavih očiju nepoznatog konjanika pao je na Brauna, koji se okrenuo ka svom pajtašu. Povrativši se od prvobitnog iznenađenja, Fleg se maši ka revolveru.

Desna ruka pridošlice pokrenula se munjevito kao glava kobre i Fleg se našao pred razjapljenom cevi kolta.

– Revolver vam je dopola izvađen, mister – reče mu konjanik blago. – Potegnite do kraja, ili ga spustite nazad u futrolu!

Flegova drhtava ruka pustila je dršku oružja koje je kliznulo gde je i bilo. Nepoznati tada i sam prezrivo vrati svoj kolt u futrolu, sjaha i lakim, panterkim koracima pođe napred. Tek sada su razbojnici videli da je mnogo viši nego što je u sedlu izgledalo. Njegovo lice, tek malo potamnelo od prelijskog vazduha i sunca, bilo je pravih crta, nos kao isklesan, usne muški snažne, a tamne obrve senčile su mu prodorne, inteligentne oči. Dugačka, tamnosmeđa kosa spuštala mu se do okovratnika košulje, a lice mu je bilo glatko izbrijano.

Došavši do korita, gurnuo je Flega šakom u prsa i ovaj se zateturio. Zatim je pogledao Čentera i naredio malom razbojniku:

– Preseci mu veze!

Bo Braun, koji se do tada još nije pomerio, zurio je glupavo u pridošlicu, kao da je ugledao nekakvo biće koje nikada do tada nije video. Nije mogao da veruje da se neki čovek može tako nezainteresovano i ležerno držati i biti tako pribran u prisustvu njega i Flega, pa je osetio želju da pokaže zube.

– Slušaj, mališa – rekao je, pokazujući nož u svojoj ruci. – Ne znam kakvu to igru igraš, ali tražiš đavola...

Neznančeva ruka je sevnula i Bo se zateturio unazad. Onda se nepoznati nagnuo preko Čentera, dograbio Bo Brauna za prsa košulje i zadao mu još jedan udarac pesnicom u vilicu, od čega su ovome zubi škljocnuli. Braun klecnu kolenima, a neznanac zgrabi nož iz njegove ruke i u dva vešta pokreta preseče Čenterove veze.

Starac sede i suze zahvalnice pojavile su se u očima.

– Ovo je pravo čudo, sinko – rekao je. – Da, vaš dolazak je ravan čudu. Zahvalan sam vam do groba, mister.

Neznanac je, izgleda, bio više impresioniran starčevom zahvalnošću nego Flegovim nespretnim potezanjem revolvera ili jalovim pretnjama Bo Brauna. Gledao je Čentera kako ispruža noge i na licu kao da se čitao izraz samilosti.

Za to vreme Braun je ustao stenjući i pljujući sukrvicu a Džemi Fleg je kao hipnotisan zurio u došljaka.

– Mučili su me... hteli su da saznaju gde je skriveno zlato koje sam iskopao – pričao je Čenter, gledajući otrovnim pogledom Flega. – A sada, kada se situacija izmenila, oni...

– Šta želite da učinim s njima? – prekida ga nepoznati.

Čenter zatrepta.

– Šta želim da učinite s njima? Pa... u stvari, nisam razmišljao o tome, mister... nisam za to imao vremena.

– Hoćete li vi da ih pobijete?

Pod razmazanom krvlju na licu, od koje je izgledao kao Apač na ratnoj stazi, lice starog kopača zlata je poleđelo.

– Da ih pobijem? – Pogledao je neodlučno preplašene zlikovce, a onda odmahnuo glavom. – Ne, ne bih hteo da idem toliko daleko, iako oni to sigurno zaslužuju. Mislim da... dođavola, u stvari ne znam šta bih uradio s njima...

Neznanac u tamnom sakou klimnu glavom, kao da je takav odgovor i očekivao. Prošao je ležernim korakom pored starog kopača zlata, a onda prešao pogledom sa krupnog Brauna do krvlju poprskanog drvenog korita. Onda je munjevito izvukao kolt i svom snagom udario krupnog bandita po desnoj ruci koju je ovaj držao na drvenoj stranici korita. Kostiju zakrckale i Bo Braun je kriknuo. Još uvek s revolverom u ruci, pridošlica je čvrstim korakom pošao prema Flegu, ne menjajući izraz lica. Fleg je počeo da izmiče

trenutka sjajna čizma se podigla i peta se svom težinom spustila na Flegovu desnu nadlanicu.

Džemi Fleg je kriknuo i onesvestio se. Kada je ponovo došao sebi nalazio se u sedlu, a pored njega jahao je Braun, siv u licu. Nepoznati u tamnom sakou stajao je nedaleko od njih i pušio mirišljivu tanku „havanu“. Odbivši oblačić dima pokazao je na Flegovu smrskanu ruku.

– Idite sada – rekao je hladno. – Dok vam ruke zacele i budu sposobne opet za neki prljavi posao, kao što je ovaj, bićete s druge strane granice. – Klimnuo je nekoliko puta glavom. – Da. Bar toliko daleko.

Poruka je bila jasna i zato, u želji da što pre i što dalje umaknu od ovog ledenohladnog, opasnog protivnika, koji je njih, iskusne razbojnike, tako lako savladao. Dženi Fleg potera petama svog konja, a Bo Braun pođe za njim. Prošli su pored zakrpljenog kopačkog šatora i pre nego što su zamakli za drveće, Fleg se okrenu i pogleda unazad. Pri svetlosti dana na izmaku, njegovo lice kao da je naglo ostarilo.

Iako nije bilo hladno, Dobi Čenter je zadrhtao i okrenuo se ka svom spasiocu. Prethodno je, dok je Braun dizao onesvešćenog Flega na konja, on oprao lice vodom, a zatim iz jedne boce otpio skoro četiri prsta žestoke tečnosti. Kolebljivim pokretom ponudio je nepoznatom bocu koju je držao u ruci:

– Poslužite se, mladi čoveče!

– Ne, hvala. Nisam trenutno raspoložen.

Čenter ponovo prinese bocu usnama i oseti kako mu se toplina razliva po stomaku. Obrisao je usta rukavom košulje i usiljeno se osmehnuo.

– Pretpostavljam da će posle vaše lekcije ta dva nevaljalca dvaput razmisliti pre nego što se odvaže da opet nekoga ovako iseckaju, je li, sinko?

– Možda.

Visoki jahač je izgledao potpuno nezainteresovan za dalju sudbinu Džimi Flega i Bo Brauna. Ali pogled mu postade blag kada se zagledao u starca: – Osećate li se sada sasvim dobro? – upita ga.

Stari kopač se osmehnu:

– Dobro, mladi čoveče. Čak previše dobro. Mislio sam već da mi je ovo poslednji zalazak sunca.

– Onda ću krenuti dalje – reče nepoznati i uputi se ka svome konju.

– Hej, čekajte malo, čoveče! – doviknu mu Čenter. – Ne možete tek tako otići, kao da ništa nije bilo! Ona dva zlikovca hteli su da me pošalju na onaj svet i ja sam vaš dužnik. Zar nećete ostati na večeri?

Neznanac se gipkim pokretom vinu u sedlo.

– Hvala, drugi put – odbi učtivo.

Čenter priđe i uhvati konja za vođice.

– Ne, to ne bi bilo pošteno, mister. Vi ste za mene danas popodne učinili više nego bilo ko drugi tokom cel

– Manite to. Vama će zlato više trebati nego meni.

Starac ispusti vođice konja iz ruke.

– Zar ne mogu ništa da učinim za vas? – upita.

Njegov spasilac se osmehnu:

– Možda možete...

– Samo recite šta je to – izusti Čester spremno. – Učiniću sve.

– Recite mi koliko je daleko Fargo.

Lice kopača zlata dobi nesrećan izraz.

– Je li to sve? Takvu uslugu učinio bih svakom prolazniku, mister. Pa, dobro. Fargo je nekih petnaest milja prema zapadu, ali...

– Adios – izgovori konjanik jedva čujno i potera ždrepcu ka zapadu, pored obale, ostavljajući za sobom kolutiće duvanskog dima.

Vrteći glavom, Čenter se vrati do šatora i sede na grubo sklepanu stolicu. Sedeo je tako još dugo posle neznančevog odlaska i smušeno razmišljao o tom čudnom mladom čoveku, sve dok hladan povetarac nije počeo da duva, opominjući ga na posekotine i ubode noža koji su tek sada počeli da ga tište.

Ustao je i obazro se oko sebe. Zatim je klimnuo glavom kao da je došao do nekog zaključka. I zaista: zaključio je da je toga dana imao mnogo sreće i da sreću ne valja preterano iskušavati. S prvim zracima sutrašnjeg dana spakovaće se i otići u Fargo da se odmori i potroši nešto novca. Ako bude imao sreće, možda će ponovo naići na svog mladog spasioca i možda će mu se pružiti prilika da ga bar počasti.

*

Visoki konjanik jahao je dve milje pre nego što je zategao vođice na vrhu jednog malog brežuljka. Osvrnuvši se u sedlu, bacio je pogled unazad. Plitka rečica King Džon Krik vijugala je između brežuljaka ka mestu koje je označavalo logor starog kopača zlata. Jedva primetan osmeh pojavio se u uglovima njegovih usana. Konjanik se okrenu i pojaha dalje.

Njegovo ime bilo je Džon, ali je u Kansasu, Koloradu, Teksasu, Arizoni i drugim državama zapadno od Misisipija bio poznatiji pod nadimkom Dok.

Dok Holidej.

Ovo mu je bilo prvi put da dolazi u Novi Meksiko. Postojao je jak razlog što je putovao na konju, a ne diližansom, kao obično. Veoma mu se žurilo da stigne u Fargo, a razlog toj žurbi bio je poziv jedne žene.

Kada je pre pola časa u logoru kopača zlata pokazao krajnju ravnodušnost prema onoj dvojici zlikovaca, to nije bila nikakva poza. Čim je dojahao u logor pored rečice, privučen grubim glasovima i starčevim jaucima, odmah je ocenio Flega i Brauna kao sitne lupeže i tako se prema njima i poneo.

Sada je, međutim, zamišljen jahao kroz travnatu preriju pokrajine Birč. Desna ruka mu je poč

činilo da je još koliko juče bio mladić pun ideala.

Šta se desilo s tim mladim čovekom od pre deset godina? Na tu pritiskajuću pomisao lice mu dobi sumoran izraz pomešan s očajanjem. Pre deset godina taj mladić sivoplavih očiju, potišten zbog iznenada narušenog zdravlja, uputio se na Divlji zapad da tamo, u zdravoj prirodi, daleko od zadimljenih gradova, potraži lek za svoja obolela pluća. Lek je našao, ali je naišao i na zver u ljudskom obliku, koja je o bedrima nosila dva kolta. Cezar Romero...

Nikada neće zaboraviti to ime, mada je zaboravio imena mnogih drugih, koji su se pojavili posle Romera i pali od hitaca iz njegovih koltova. Romero je bio prvi i umro je u prašini ulice s mehurastom krvavom mrljom na prsima. Sećanje na Romera najmanje ga je mučilo, daleko manje od sećanja na ostale ugašene živote, mada ni u jednom od tih slučajeva nije imao razloga da ga grize savest. Jedno je bilo sigurno: nikada posle Romera nikoga nije želeo da ubije. Čak i sada, posle toliko godina, gnušao se revolvera, ali je imao opravdanje što ih je onda po prvi put upotrebio. Ljudi nikada nisu shvatili da je na to bio prinuđen i da je mogao ili da povuče oružje ili da kukavički pobjegne. A pobeći kao kukavica bilo je za njega isto što i umreti i po tome se taj prvi obračun nije razlikovao od onih kasnijih. Samo što posle tog prvog obračuna ljudi nisu hteli da ga ostave na miru. Morao je da potegne oružje ponovo, pa opet... i tako sve dalje i dalje...

Dok Holidej se trgao iz misli. Tuga je bila more u kome se čovek mogao lako utopiti, pomislio je. Šta to s njim danas nije u redu? Bio je svoj čovek, slobodan, nesputan i nikome obavezan. Nikada još nikome nije ni dlaku s glave skinuo bez razloga i niko nikada nije mogao reći da je Dok Holidej nekome oduzeo život, a da taj to nije zaslužio.

Ždrebac je lagano kaskao uzanim putem između niskih brežuljaka i ružičaste senke večeri počele su se rasprostirati prerijom. Ubrzo je dunuo prvi prohladni povetarac. Dok se zaustavio i podigao logor u maloj udoljici pored rečice King Džon. Uživao je u raskošnom plamenu logorske vatre, na kojoj se pržila slanina i kuvala kafa. U ovoj opasnoj zemlji često je bio primoran da noć provede bez logorske vatre, ali večeras je bilo drugačije. Nikoga ovde nije poznavao i niko nije znao da on putuje u Fargo u Novom Meksiku. Niko, pa možda ni osoba koja ga je pozvala. Njegov dolazak trebalo je da predstavlja potpuno iznenađenje.

Nešto kasnije, dok je, ležeći, uživao u noćnom šumorenju koje je dopiralo s rečice, posvetio se razmišljanju o ženi po čijem je pozivu došao u ovaj kraj. Ona, razume se, nije znala da je on već tu, blizu, ali ga je nesumnjivo očekivala. Poznavala ga je dobro i morala je znati da je on neće izneveriti. Pitao se samo zašto mu nije napisala zbog čega joj je toliko potreban, jer bi tada on mogao znati čemu da se nada i kakvoj se opasnosti izlaže.

Dok Holidej se ispružio pod ćebadima i osetio toplinu i ugodnost opuštanja. Ukočenost od dugog jahanja polako je nestajala iz njegovog vitkog i snažnog tela. Zabacivši ruke pod glavu, Dok se zagleda u nebo posejano zvezdama. Divio se njihovom hladnom sjaju i veličanstvenost svemira potisnula je u njemu i poslednje tragove cinizma. Ne, nije sve u životu bilo ružno! Za njegovih trideset godina nisu bile vezane baš samo sumorne uspomene... Bilo je dosta dana i noći kada mu se svet prikazivao s njegove mnogo lepše strane.

U Holidejevom životu bilo je dosta žena. U početku ih je privlačio njegov prijatan, mladalački izgled i superiorno, spokojno držanje. Kasnije, kada je postao poznat, privlačio ih je kao što ime privlačiti retka, opasna zverka. Bile one lake barske zabavljačice, ili časne građanke, sve su žene nalazile nešto u njemu. To njegovo svojstvo da ih privlači u početku je zapadnjaka iznenađivalo i pružalo mu zadovoljstvo. Kasnije je na to bio navikao i taj njegov magnetizam postao mu je nešto obično i svakodnevno. Znao je da će, bilo da uđe u luksuzan hotel u Kansas Sitiju, bilo u neku od prljavih krčmi na pritokama Rio Grande, uvek u njegovoj blizini iskrsnuti neka žena.

Ali od svih tih žena malo je njih ostalo u njegovom sećanju... Sve su bile zaboravljene. Sve sem kćeri bogatog stočara iz San Antonija, koji mu je ponudio svoje stočarsko kraljevstvo u zamenu za to da odbaci svoje revolvere, pa mlade udovice jednog industrijskog barona u Koloradu, za koju je

verovao da je voli, sve dok ona nije zatražila od njega da ubije jednog čoveka i, najzad, Tare Jang, divne mlade vlasnice jednog saluna u Kansasu...

Tare Jang.

Čudno je kako njeno ime nikada nije pokrio zaborav. Pitao se je li to zbog toga što je verovao kako je ona bila jedina devojka koju je stvarno voleo. A Tara je mrzela njegovo revolveraško umeće i njegov renome avanturiste i kockara, ali ga je ipak, među svim svojim mnogobrojnim obožavaocima, odabrala za ljubavnika...

Pitao se da li bi tako nešto učinila i sada, posle toliko vremena koje je proteklo. Pri tom razmišljanju kapci mu neosetno otežase i on utonu u san.

Probudio se iznenada i još pre nego što je otvorio oči mašio se rukom ka koltu koji se nalazio ispod sedla koje mu je služilo kao uzglavlje. Za trenutak je ostao da leži nepomično. A onda je začuo slab šum koji ga je uznemirio, šum udaljenog topota konjskih kopita. Taj šum se neko vreme pojačavao, a onda se udaljio prema jugu i utihnuo. Dok, smeškajući se, vrati revolver pod sedlo. Čovek naviknut na pustolovine ima lak san čak i onda kada nema opasnosti. Protrljao je rukama ramena, utrnula od noćne hladnoće, a onda ustao i dodao drva na vatru. Zavivši se ponovo u ćebad, on se ponovo prepustio snu, dok mu je crvenkasta svetlost plamena osvetljavala jedva primetne bore na licu.

Jedan sat kasnije, kada je vatra već dogorevala, neka senka se pomerila u šumarku u blizini uvale Red Bul.

Ta senka, tamna i jedva uočljiva, počela se avetinjski tiho prikradati između stabala i panjeva, ne pričinjavajući nikakav šum.

Onda je oblak zaklonio Mesec i čovek-senka izronio je iz šumarka dvadesetak metara od vatre, pogleda upravljenog na nepomičnog spavača. Taj uhoda bio je visok, bled u licu i imao dugačku, kao ugalj crnu kosu. Zrak Meseca, koji je iznenada sinuo ispod oblaka obasjao je teški kolt u njegovoj desnoj ruci.

Da je zapadnjak bio budan i opazio njegov izgled orlušine, nesumnjivo bi ga odmah ocenio kao nekog koga valja uvažavati. Instinkt bi mu rekao da ta osoba neprekidno i uspešno druguje s revolverom.

Pridošlica pogleda u pravcu zapadnjakovog konja. Ždrebac je stajao sapet nedaleko od vatre i strigao ušima. Prošlo je dosta vremena pre nego što je konj ponovo spustio glavu i počeo da pase.

Uhoda se polako počeo približavati. Mada se kretao sasvim nečujno, u Holidejevoj uspravnoj svesti nešto se pokrenulo... kao da se aktiviralo šesto čulo čoveka koji je previše dugo jahao sa smrtnom opasnošću pred sobom. Dok se okrenuo u stranu i dok se još izvlačio ispod ćebadi, ruka mu se pružila ka revolveru.

Ali teška čizma spustila se na zglavak njegove ruke. Holidej je skočio na noge i zamahnuo pesnicom prema bradi visokog napadača. Ali pesnica se nikada nije spustila na svoj cilj – vrh brade uhode. U deliću sekunde Dok je ugledao zapet revolver i oči čoveka koji ga je držao i shvatio je

kako nikakav udarac neće moći da zaustavi pritisak prsta na okidaču. Njegova pesnica zastala je u vazduhu i cev uhodinog kolta zarila se u Dokov mišićav pleksus.

– Mir, ubico! – izustio je pridošlica. – Odbij!

Sevajući očima, zapadnjak je polako ustuknuo nekoliko koraka, držeći ruke dignute u visinu ramena. Zastao je kad je stigao do svojih ćebadi, ali mu je pokret koltom kazao da krene još dalje nazad. Nepoznati čovek se odjednom sagnuo i dohvatio Holidejeve revolvere, a onda je i on ustuknuo par koraka i pogledao zapadnjakovo oružje. Holidejevi koltovi imali su zaobljen nišan, tako da se nije moglo desiti da se zakači i zapne pri izvlačenju, što je bila odlika oružja revolveraša.

– Profesionalac – konstatovao je pridošlica mirno. Njegove crne oči su se zarile u njegovog zarobljenika. – Jesi li to učinio za novac?

– Učinio... šta?

Napadač se osmehnuo:

– Pribran... da, vrlo pribran. – Okrenuo je glavu i doviknuo: – U redu je! Uhvatio sam ga!

Trenutak kasnije iz zaklona za drvećem izašla su tri čoveka s puškama u rukama. Preko pantalona nosili su kožne navlake, karakteristične za kauboje. Pogledali su zapadnjaka s mešavinom straha i mržnje i kada su se približili, uperili su puške na gotovs.

– Odlično, Čeri – izustio je zadihan jedan debeljuškasti kauboj s ožiljcima od brojnih tuča na

tom glave pokazao je na Holideja. – Taman kaput... to je sigurno on.

Jedan oniži, crvenokosi, ljutitog izraza lica, prišao je zapadnjaku preteći.

– Ko si ti, kopilane? I zbog čega si ubio onu devojkicu?

Jasna svetlost mesečine sada je obasjala Dokovo lice.

– Ne znam o čemu govorite – odvratio je, nabravši crne obrve i pogledao čoveka koga su bili oslovili s „Čeri“.

– Imate li nešto protiv da mi objasnite u čemu je stvar?

Ledeni, vučji osmeh zaigrao je na licu visokog bledolikog.

– Uvek sam se divio hladnokrvnim ubicama. Pa lepo, biće zanimljivo videti hoćeš li biti hladnokrvan i kad te mister Roli podigne na granu tople, revolverašu!

Rekavši to, Čeri podiže cev revolvera i ispali uvis tri hica.

*

Prošao je skoro čitav čas pre nego što je topot kopita odjeknuo s druge strane uvale Red Bul. Dok je sedeo na jednom deblu pokraj vatre, ruku vezanih na leđima. Plamen se uzdizao visoko, kao putokaz Roli Pitu, baš kao što je zapadnjakova logorska vatra nešto ranije privukla pažnju Čerija i njegovih pomagača.

Crvenokosi Ben Viler i ružni Keri Olinger stajali su malo podalje i razgovarali, još uvek držeći puške na gotovs. Brod Piket je spremao kafu u Holidejevoj posudi, a Čeri je stajao

s jednom nogom podignutom i oslonjenom o deblu i pušio.

Najzad je on bacio malo svetla na zagonetku. Objasnio je zapadnjaku da on i ostala trojica rade za Rolija, vlasnika ranča „G“, južno od Farga. Dan ranije, u sumrak, Roli, Čeri i još deset kauboja s ranča „G“ odjahali su u malo naselje Medison Krik, pet milja jugozapadno od uvale Red Bul. Rančer je hteo da poseti mis Džuli Febl, svoju verenicu. Stigavši u sumrak do njene kuće, konjanici s ranča „G“ ugledali su čoveka u tamnom sakou koji se upravo udaljio na konju s druge strane kuće. Ušavši u zgradu, Roli i Čeri su našli Džuli Febl na podu, slomljenog vrata. Zaprepašćen i skoro van sebe od bola, Roli je naredio svojim ljudima da pođu u poteru za ubicom. Ispričavši to, Čeri je izrazio čuđenje što je čovek kao Holidej, očigledno profesionalac, bio toliko glup da se ulogori blizu mesta zločina i da zapali vatru koja se videla na rastojanju od dve milje.

Topot kopita se sada čuo nešto bliže i jasnije. Čeri odbaci opušak cigarete, zgnječi ga petom i okrenu se ka ostalima. Smrknuto pogledavši zapadnjaka, Olinger je prišao da se pridruži Čeriju. Stajali su tako njih dvojica ćutke kada su se pojavila četiri konjanika i tek tada se Olinger oglasio:

– To nije gazda, Čeri, to je Bener... – Razrogačio je oči. – Ko je to, dođavola, s njima?

Četiri konjanika su u to stigla do čistine. Ted Bener

vezanih na leđima, jahao je jedan mladi Meksikanac.

I on je bio odeven u tamno odelo, neuobičajeno za pripadnika njegovog naroda.

S duboko urezanom borom na čelu, Čeri je prišao pridošlicama.

– Ko je ovo, Benere? – upitao je kratko, pogledavši Meksikanca.

– Zove se Manolito – odgovori oslovljeni kauboj s ranča „G“. – Isterali smo ga iz jedne napuštene kolibe nedaleko od Sedar Brejksa. Baš smo hteli da damo signal, kad smo začuli tvoje pucnje. Otkud to da ste dali znak, kad...

Bener zastade u pola rečenice, jer je tek tada opazio Holideja, koji je sedeo na stablu. – Ko je sad pa ovaj?

– Revolveraš po imenu Holidej – odgovori Čeri.

– Dovraga... – Bener se okrenu u sedlu i pogleda Meksikanca. – Dva kučkina sina u tamnim kaputima!

– Rekao sam vam da ne znam ništa o tom ubistvu! – uzviknuo je Meksikanac. Bio je mlad i vitak u struku, uzanog, trouglastog lica i tek zasenčenih nausnica. Imao je na sebi mekanu meksikansku somotsku košulju sa srebrnastim dugmadima, uvučene u tesno pripijene crne pantalone. Kada je okrenuo glavu, obraslu bujnom crnom kosom, u desnom uhu blesnula mu je prstenasta minđuša. Lice mu je ružila izdužena podnadula masnica. Izgledao je uplašen i kao da je jedva čekao da otkloni sumnju od sebe.

– To mora biti da je ubica – pokaza na zapadnjaka. – I izgleda tako. Manolito je samo obična skitnica.

– I običan lupež, Čeri – ubacio je Brenč Krol otežući. – Konj koga jaše nosi žig ranča „Dvostruko C“.

– Juče popodne sam našao tog konja na putu – pravdao se Meksikanac. – Mog sam izgubio kad sam pokušao da pređem reku. Onda sam pešačio prema Fargou kad...

– Zaveži! – preseče ga Čeri. Onda dade znak rukom Holisteru. – Skinu tog lupeža s konja i stavi ga kraj vatre. Pokušaćemo to da raščistimo pre nego što mister Roli stigne.

Ispostavilo se međutim da je raščiscavanje činjenica iznad mogućnosti kauboj sa ranča „G“. Sa šest revolvera uperenih u leđa, Holidej i Huan Manolito sedeli su na deblu pokraj vatre i odgovarali na Čerijeva pitanja. Revolveraš sa ranča „G“ naterao ih je da nekoliko puta ponove svoj iskaz, nastojeći da u njemu otkrije neko neslaganje. Zapadnjak je ponovo ispričao kako je doputovao sa istoka, pomenuo je svoj sukob sa razbojnicima u logoru starog kopača zlata i kako je dalje nastavio put dok se nije ulogorio u ovoj uvali. Nije im rekao ništa o razlogu svog putovanja.

Manolito je tvrdio da je grad Tomahavk na zapadu napustio juče u zoru i da je celog dana jahao, sve do nezgode na reci, posle čega je „našao“ konja sa ranča „Dvostruko C“. Tvrđio je da nikada nije bio u Medison Kriku. Izjavio je da obožava i poštuje ceo ženski rod, pri čemu se kleo u Devicu Mariju.

– Neka sve ide dodavola – prasnuo je. – Ostavićemo da gazda raščisti to pitanje.

– Taj mister Roli – Manolito obliznu usne – je li pravičan?

– U to se ne bih mnogo uzdao, hombre – reče mu zapadnjak smireno. – Koliko sam čuo, on je stočar gvozdeno volje, koji veruje da je onaj koji ima novac i moć isto što i Bog. – Podigao je pogled ka Čeriju: – Je li tako, mister?

Oslonivši težinu tela na jednu nogu, lica zaklonjenog od mesečine širokim obodom šešira, Čeri je zavijao cigaretu.

– Recimo samo toliko da je on čovek koji zna šta treba učiniti s huljom koja je ubila tu devojkicu, Holideje – odgovorio je pa se okrenuo ka Beneru: – Ispali još nekoliko hitaca, Tede. Gazda je otišao da traga na istoku i možda nije čuo moj signal.

Bener je triput pritisnuo okidač puške. Kada je eho pucnjave zamro u daljini, zapadnjak se bolje namesio na deblu i utonuo u ćutanje. Ali Meksikanac je nastavio da brblja:

– Ne mogu da verujem da će taj bogati gringo obesiti nekog čoveka samo zbog toga što na sebi ima tamno odelo. A to je jedini razlog što ste me vi, kauboji, doveli ovamo. – Osvrnuo se oko sebe i ugledavši visoka stabla topole, stresao se od jeze. – Ne, tako nešto se ne događa čak ni ovde, u Novom Meksiku, gde gringos znaju da budu vrlo surovi. Ne želim da verujem da se tako nešto može desiti.

– Možda si u pravu, Meksikanče – primeti Brod Piket podsmešljivo. – Možda mister Roli neće biti u stanju da utvrdi ko je od vas, nitkova, ubio

njegovu devojkicu, pa će odlučiti da vas obojicu pusti na slobodu. Ali na tvom mestu ja se ne bih uzdao u to, šaljivčino. U stvari, kad bih bio na tvom mestu ja bih već sada počeo da se molim Bogu za spas svoje duše.

Tamne Meksikančeve oči raširile su se od straha. Pogledao je Holideja kao da od njega traži utehu, ali zapadnjakove sivoplave oči ostale su nedokučive, mirne i ravnodušne. Meksikanac je onda pogledao Čerija i usne su mu zadrhtale.

– Madre de Dios... – promućao je. – Majko Božja, smiluj mi se...

– E, to ti je već pametnije – nasmejao se Piket zlobno. – A šta je s tobom, revolverašu? – okrete se zapadnjaku. – Znaš li ti neku molitvu?

Holidej ne odgovori.

Vreme je polako proticalo. Kauboji su pili kafu i tiho razgovarali dok je žućkasti Mesec sve više bledeo i tonuo ka horizontu. Kako je noć odmicala, u uvali Red Bul bivalo je sve hladnije. Nekoliko puta su ispaljeni signalni hici, ali tek pred zoru doljom se razlegao topot konja u trku.

Prošlo je nekoliko minuta, a onda je preko istočnog prevoja dojahao vlasnik ranča „G“, jašući na divnom zelenom pastuvu. S Pitom Rolijem dojahali su Džek Brodi, Zek Terbin i Džesper Grin.

Ali to nije bilo sve.

pantalone i na nogama imao čizme od grube kože. Preko svega je imao vindjaknu tamnosive, skoro crne boje.

*

Prvi kosi zraci crvenog jutarnjeg sunca obasjali su lice Pita Rolija, otkrivajući bore na njemu.

– Možda bi bilo najbolje da svu trojicu obesimo i svršimo s tim – rekao je potmulim glasom.

Dok je to govorio, vlasnik ranča „G“ stajao je pred oborenim deblom na kome su, ruku vezanih na leđima, sedela tri zarobljenika u tamnim odelima. Roli je bio krupan čovek mišićavih ramena i lica koje kao da je bilo isklesano od hrastovine. Mada je imao samo četrdeset pet godina, izgledao je mnogo stariji. U crtama njegovog lica čitao se ponos, a ambicija i bezobzirnost davale su preteću oštrinu svakoj izgovorenoj reči i svakom gestu tog netrpeljivog čoveka.

Sve do pre dve godine Roli je bio najveći rančer u toj oblasti. To je, naravno, bilo pre nego što je došao Kejd Čening sa svojim novcem i ljudima i preuzeo ranč Broken Bit, koji se nalazio u blizini i od tog ranča stvorio moćno i napredno imanje, koje se brzo širilo i uskoro postalo rival ranču „G“. Vremenom se rivalstvo između Čeninga i Rolija jako zaoštrilo i povremeno se pretvaralo u žestoke obračune. Ako bi Kejd Čening kupio nekog skupocenog priplodnog bika, Roli je obavezno morao kupiti boljeg. Kada je Roli izgradio branu na ranču da bi za sebe sačuvao vodu potoka koji je

tekao preko njegovog imanja, Čening je iz Santa Fea doveo inženjera da na svom ranču igradi duplo veću branu. Bilo je čak i onih koji su krišom šaputali kako je Roli počeo da se udvara mladoj Džuli Febl samo zato da bi Čeningu stavio do znanja kako je prema Džuli njegova debela žena skroz neugledna, mada niko nije mogao pouzdano reći je li to tačno ili nije.

Sada je Roli bio skoro raspamećen od doživljene tragedije i mahnito žudeći za osvetom, mahao je omčom, koju je držao u ruci.

– Ne možete nas obesiti sve, Roli – rekao je Keš Mek Alister. – Čak ni vi niste toliko veliki i moćni da tako nešto uradite.

Mek Alister je bio treći zarobljenik, koga su u zoru dovel i Roli i njegovi kauboји. Na mladog puškara iz Fargoa kauboји s ranča naišli su neda-leko od starog indijskog puta, jugoistočno od dolje Red Bul. Mek Alister je tvrdio da se vraćao kući u Fargo, posle posete jednom prijatelju u Raundahu, ali njegova crna vindjakna i blizina Medison Krika, uz činjenicu da je poznavao ubijenu devoјku, bili su više nego dovoljni da gonioce uvere kako su šćepali ubicu.

Roli je sem toga bio sklon da Mek Alistera i sam smatra za sigurnog ubicu, ali su hvatanje Doka Holideja i Huana Manolita umnogome kvarili taj njegov račun. Meksikanac je očigledno bio skitnica i najverovatnije i konjokradica. Roli nikada nije verovao Meksikancima.

Ali on je isto mislio i o revolverašima, sa izuzetkom njegovog vernog Čerija, a Holidej je očigledno bio ava-

nturista, dakle nešto bolja skitnica, a najverovatnije i revolveraš! Njegova priča o kretanju prethodnog popodneva zvučala je skoro uverljivo, ali Roli je dobro poznavao takvu vrstu ljudi. Oni su uvek bili hladnokrvni, kao da uopšte nemaju živce. Bili su u stanju gledati iznenadnoj smrti u oči, biti krivi kao Kain, a ipak ostati ležerni i pribrani. Za njih je hladnokrvno laganje bilo isto tako prirodno kao i ubijanje.

Roli je skoro prikovao pogledom Mek Alistera, kada je ovaj ponovo progovorio:

– Sva trojica nismo mogli ubiti Džuli, Roli. Ako nas svu trojicu obešiš, moraćeš odgovarati za smrt dvojice nevinih ljudi, a možda i sve trojice.

– On je u pravu – pridruži se Holidej. – Čak ni čovek tako moćan kao vi ne može se izvući ako hladnokrvno ubije.

Rančerovo lice je ostalo hladno, kao isklesano od kamena, ali crv sumnje počeo ga je nagrizati. Činjenica je bila da u oblasti Birč ne postoji predstavnik zakona, ali postojao je federalni šerif. Ako za vešanje osumnjičenog ubice bude imao dovoljno ubeđljivih dokaza, onda će to biti kraj priče. Ali vešanje trojice osumnjičenih za istu stvar moglo bi podići toliku buku da bi to privuklo pažnju federalnog šerifa. A ako se vlasnik ranča „G“ nečega plašio, onda je to bio federalni šerif.

Onda je Roliju pala na pamet jedna ideja. Umesto da traći vreme i snagu pokušavajući da utvrdi ko je krivac, pustiće osumnjičene da oni sami ot-

kriju ubicu. Tu ideju odmah je i izložio trojici zarobljenika koji su sedeli na deblu.

– Jedan od vas je počinio zločin – rekao je muklo. – Mi to znamo, a znate i vi. Nas deseterica videli smo čoveka u tamnom kaputu kada je pobeo od kuće mis Febl. A kada smo Čeri, Olinger i ja ušli unutra, zatekli smo je mrtvu. Jedan od vas je, dakle, kriv. Zašto se onda ne objasnite između sebe? Dajem vam jedan sat vremena. Ako za to vreme kažete ko je krivac, obećavam da će taj biti brzo obešen. Ostala dvojica moći će da odu kud ih je volja. Smatrate li ovo poštenim predlogom ili ne?

Meksikanac je zbunjeno gledao, a Mek Alister je nabrao obrve. Samo je Holidej odmah odgovorio:

– Meni to zvuči sasvim pošteno, Roli.

– Čekajte malo – javi se sada Mek Alister. – Šta će biti ako za to vreme ne iznađemo i ne saopštimo ko je krivac?

– Onda ćete, kao što sam već rekao, posetiti sva trojica – ponovi Roli bez dvoumljenja. On je to zaista i mislio, bez obzira na posledice koje je trostruko vešanje moglo izazvati, jer je znao da je jedina alternativa vešanju bila da svu trojicu pusti na slobodu. To opet nije mogao učiniti iz razloga koje ova trojica pred njim nisu mogli ni naslutiti.

Mek Alister je počeo da protestuje, ali ga je zapadnjak presekao:

– Ideja zaslužuje pažnju, Mek Alister – rekao

nja da postavim ovoj dvojici, ali voleo bih da dok razgovaram ostanem nasamo s njima. Je li u redu ako se odmaknemo tamo do ispod onog drveta dok raspravimo stvar?

Roli je bacio pogled ka topoli koja se nalazila desetak metara niže na padini. Zatim je pogledao Čerija. Visoki revolveraš je mrko odmerio zapadnjaka, a onda slegnuo ramenima.

– Odande nam niko neće pobeći, bez obzira kakvu podvalu ima na umu, mister Roli. Ali biću u blizini, za svaki slučaj. – Onda dobaci pogled zapadnjaku: – Pokušaću da ne prisluškujem, Holideje.

– U redu, pođite – složi se rančer resko. Kada su trojica zarobljenika, praćeni Čerijem, pošli niz padinu, on priđe vatri. – Daj mi još malo te kafe, Pikete!

– Odmah, gazda! – Piket je ulio kafu rančeru u lonče i osmehnuo se. – Ovo vam je bila vrlo mudra ideja, mister Roli. Žarko želim da kaznimo ubicu, ali ne toliko da kaznimo i ostalu dvojicu, zar ne?

Rančer ništa ne odgovori. Zurio je u daljinu, ali ništa nije video. U tom trenutku on nije ličio na čoveka koji traži kaznu za težak zločin, već na nekoga koji se u mislima potajno kajao.

Njegovi ljudi opazili su taj njegov neobičan izraz, ali ga nisu razumeli. No, uostalom, niko od njih nikada nije ni razumeo Pita Rolija. On je bio takav čovek.

*

– To je sigurno učinio jedan od vas – tvrdio je Huan Manolito. – Opet ponavljam i kunem se u Devicu Mariju da čak i ne poznajem tu devojkicu!

– Znači da nas je dvojica – izusti Mek Alister promuklo. Pogledao je Holideja, koji je stajao naslonjen leđima na čvornovato stablo. – Vi možda znate da nijedan od nas to nije učinio.

Zapadnjak ne odgovori. Premestio se s noge na nogu i pogledao Čerija, koji je stajao nedaleko od njih.

– Zar nemate ništa da kažete, senjor Holideje? – upita ga Meksikanac. – Stojimo ovde već sigurno deset minuta, a vi još ništa niste rekli. Tvrdili ste rančeru kako imate nešto da nam kažete i da ćete otkriti ko je ubio devojkicu. Zašto ste onda sada zanemeli?

– Možda sam ponovo razmislio i došao do zaključka da moja ideja nije tako pametna kao što sam mislio – odvrati Dok.

Mek Alister ga prodorno pogleda:

– Zbog čega ste vi putovali u Fargo, Holideje?

Zapadnjak slegnu ramenima:

– Zar je to sada važno?

– Izbegavate odgovor. Znači li to da ste tamo išli zbog nekog vašeg... posla?

– Svaki čovek putuje zbog nekog posla.

Puškar sevnu očima:

– Mislite da sam ja to učinio?

– Po mojoj oceni vi ste za to najprikladniji.

– Dođavola, revolverašu, kako ste uopšte došli na tu ideju?

Zapadnjak se ponovo premestio s noge na nogu da bi se udobnije naslonio.

– Nisam revolveraš, kao što to neki misle, ali sam sreo i upoznao mnogo takvih. Prošao sam dosta i mnogo sam toga naučio. Čak sam naučio i kako ostati živ, mada tu mnogo veću ulogu igra instinkt. I meni je instinkt mnogo puta pomogao i sada mi kaže da ste lagali kada ste rekli da ste juče bili u Raundahu. A ako ste lagali, onda za to postoji samo jedan razlog.

Bled u licu, Mek Alister uzrujano reče:

– Nisam ja to uradio! Dođavola, čoveče, ja sam tu devojkicu voleo!

– Nema potrebe da to govorite meni. Treba ubediti Rolija.

Pogođen zapadnjakovim rečima, Mek Alister je još žučnije počeo da dokazuje svoju nevinost, a uplašen da bi njegovo ćutanje moglo prst sumnje okrenuti prema njemu, Meksikanac se pridružio njegovim protestima.

Holidej se svojim govorom trudio samo toliko da održi kontinuitet razgovora. Trebalo je da njihov razgovor privuče Čerijevu pažnju, jer to je bio njegov cilj! Uporedo je neprekidno trljao konopac o oštru koru drveta. To je bio jedini razlog zbog kojeg je ubedio rančera da im dopusti da odu u senku, udaljeni od njihovih pogleda. Nije uopšte imao plan kako da otkrije

pravog ubicu. Tek upola je verovao da je Mek Alister mogući krivac, ali u tom trenutku to jedva da je bilo važno. Bilo je važno spasiti glavu.

Zglavci na rukama su mu brideli, a iz dubokih ogrebotina počela mu je kapati krv. Zastao je u trenutku kada se Čeri okrenuo i pogledao prema njima, a odmah nastavio s trljanjem čim je ovaj okrenuo glavu. Mek Alister i Manolito i dalje su u glas tvrdili kako su nevini. Roli je dotle lagano šetao ispred vatre i lupkao omčom po čizmi. Trojica kauboja sedeli su na travi i igrali karte, dok su ostali šetkali po proplanku sa izrazom dosade na licu.

Još jedan navoj konopca je popustio i Dok okrenu glavu da pogleda Čerija. Pogled njegovih čeličnoplavih očiju zadržao se na njegovom koltu, zadenutom za Čerijev pojas, zajedno sa revolveraševim koltovima. Kad jednom dohvati u svoje okrvavljene ruke taj par revolvra, ova mala dremljiva uvala u blizini rečice King Džon Krik biće verovatno poprište događaja kakav od svog postojanja nije videla. Nije znao da li će i koliko ljudi morati da ustreli kako bi se spasao, ali ni to ga se nije mnogo ticalo. Roli je zakuvao ovu kašu i uskoro će morati da je dobrim delom pokusa. Holidej nije preživeo poslednjih deset burnih godina samo zato da bi na kraju završio linčovan od bande kauboja. Kada mu bude došlo vreme da umre, onda će to biti u njegovom stilu!

nogu. Prodorno je pogledao Čerlija. Izračunao je razdaljinu i kroz stisnute zube duboko udahnuo. Čeri se upola osvrnuo prema njemu, a onda opet okrenuo glavu.

Zapadnjak je skočio od drveta kao puma. Meksikanac je izustio jedno „ah“ i Čeri se obazro. Kada je video telo u letu razrogačio je oči i pokušao da se sagne, ali se zapadnjak svom težinom sručio na njega. Zajedno su pali na zemlju i otkotrljali se niz padinu. Holidej je uspeo da ščepa revolvere i nije ih ispuštao iz ruku, bez obzira na Čerijeve udarce koji su mu pljuštali po licu. Izvukao je svoj kolt iz Čerijevog pojasa i uperivši ga ovom u glavu, pritisnuo okidač. Obarač je prazno škljocnuo. Mora biti da je Čeri ispraznio magacin kad mu je oduzeo revolver.

Za to vreme kauboji s ranča „G“ stuštili su se niz padinu.

– Skloni se od njega, Čeri! – zaur-lao je Ben Viler, dižući pušku. – Skloni se da mu prosviram lobanju!

– Ne! – zadihano je povikao Čeri, ustajući na noge. – Ostavite ga meni! Ja ću ga savladati.

Od udarca njegove pesnice Dok se zaneo nekoliko koraka unazad i kauboji s ranča zaur-lali su, hrabreći Čerija. Dugotrajni dosadni razgovori bili su im dodijali, pa su se obradovali jednoj valjanoj tuči.

Holidej je već tada znao da je šansa propuštena. Prokleti Meksikanac! Sagnuo se da bi izbegao desni kroše i levicom je zadao udarac Čeriju u slepoočnicu. Šešir je pao s Čerijeve glave i kovržava kosa mu se rasula po čelu. Dok su kružili jedan oko dru-

gog, Dok je u Čerijevim očima ugledao blesak mržnje. Revolveraš naglo nasrnu. Ali Dok je bio brži. Ponovo je izbegao desni kroše, koji ga je samo očešao po levoj jagodici, a onda je udarcem u grlo odbacio svog protivnika. Čeri je ošamućen posrnuo, kako se Holideju učinilo, ali to je bila samo njegova varka, pa je Holidej, prišavši mu, naleteo na levi direkt.

Sada je Čeri svom silinom nasrnuo. Bio je viši, krupniji i teži i tu svoju prednost iskoristio je do maksimuma. Njegov udarac desnom pesnicom oborio je Doka na kolena. Kada je prema njegovom licu sevnula Čerijeva čizma, on ju je uhvatio i zavrnuo. Dok je Čeri povratio ravnotežu, Holidej je već bio na nogama.

Skupljenih ramena Čeri jurnu ponovo u napad. Isturenih pesnica, očiju sjajnih kao u tigra, Holidej ga je vrebao, a onda zadao jedan jak kratak udarac levicom koji je poljuljao Čerija. Dok mu onda priskoči i zada strahoviti udarac desnom. Osetio je sam taj udarac kao potres od udarca teškim čekićem i opazio je da je Čeri ustaklio očima. Jedan za drugim, Holidej mu je zadao još nekoliko udara-ca naizmenično obema pesnicama, koje su tačno pogadale cilj. Čeri se zateturio, sapleo o jedan veliki kamen i svom težinom tresnuo na leđa. Ostao je tako da leži, grabeći vazduh otvorenim ustima, okrvavljenog lica i košulje. Pokušao je da ustane, ali je to bilo iznad njegovih moći. Opsovao je i zapadnjak mu je prišao, uhvatio ga za prsluk i povukao uvis.

